

คำปลอบสำหรับผู้เศร้าโศก

โดย ชัค สมิธ

(Chuck Smith)

สารบรรณ

บทนำ

ความหวังที่มีชีวิต

การทรงสร้างของพระเจ้า

บทเรียนจากดาวิด

บทนำ

ชีวิตคืออะไร ? ความตายคืออะไร ? ชีวิตหลังความตายมีจริงหรือ คำถามเหล่านี้ได้ฝังลึกอยู่ในจิตใจของคนแต่ละคน บ่อยครั้งเราหาคำถามเหล่านี้ให้อยู่ลึกในจิตใจได้สำนึกของเรา แต่สิ่งเหล่านี้ก็มีทางผลุดขึ้นมา และทำให้เราครุ่นคิดตรึกตรองเป็นครั้งเป็นคราวอยู่ชั่วขณะหนึ่งก่อนที่จะส่งกลับไปยังจิตใจได้สำนึกของเราอีก หลายครั้งที่คำถามเหล่านี้ก็ผลุดขึ้นมาอีกเมื่อเพื่อนญาติหรือแม้แต่คนที่มิชื่อดีเสียตายจากเราไป ความทุกข์ทรมานทางด้านสมองและร่างกายก็สามารถทำให้คำถามเหล่านี้หวนกลับมาได้ อีก คำถามเหล่านี้มีอยู่ในจิตใจของมนุษย์มาตั้งแต่เริ่มแรก ยังคงอยู่ภายในจิตใจของเราเสมอและเรียกกร้องหาคำตอบ

มีหนังสือที่เก่าแก่เล่มหนึ่ง อาจจะไม่เก่าที่สุดของหนังสือวรรณคดี หนังสือเล่มนั้นคือโยบ เราพบว่าโยบถามว่า “แต่มนุษย์ตายและล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า” (โยบ 14:10) และ “ถ้ามนุษย์ตาย แล้ว เขาจะมีชีวิตอีกหรือ ?” (โยบ 14:14)

โยบตั้งคำถามนี้ขึ้นมาด้วยความโศกเศร้าเสียใจจากการตายของลูกของเขาทั้งสิบคนอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุภัยพิบัติ และจากความทุกข์ทรมานอย่างรุนแรง แต่สำหรับโยบไม่มีคำตอบ

ศตวรรษต่อมา “ยุคของปรัชญา” มนุษย์ใช้เวลาชั่วชีวิตเสาะค้นหาคำตอบของคำถามเหล่านี้ จนกระทั่งปลายยุคสมัยของนักปรัชญา ก็ยังไม่สามารถหาคำตอบให้เป็นที่น่าพอใจได้

ในราวปลายยุคสมัยของปรัชญา มารีย์และมารธา สองพี่น้องอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆของเมืองเบธานี เศร้าโศกเสียใจในการตายของน้องชายของเธอ เธอได้ส่งคนไปหาพระเยซูเพื่อให้พระองค์ไปถึงที่นั่น(เมืองเบธานี)ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เพราะว่าคนที่พระองค์รักนั้นกำลังเจ็บป่วยและกำลังจะตาย (ยอห์น 11:13) ถึงแม้จะเป็นข่าวที่เร่งด่วน พระเยซูเลือกที่จะพักผ่อนที่แม่น้ำจอร์แดนอยู่อีกสองสามวันก่อน การใช้เวลาอีกสองวันเพื่อจะไปถึงเมืองเบธานีซึ่งอยู่บนภูเขาเมกะกอกเทศในป่าไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม ในขณะที่พระองค์กับสาวกกำลังจะถึงหมู่บ้าน เพื่อนของพระองค์(น้องชายมารธาและมารีย์)ได้ตายจากไป และถูกฝังไปแล้วสี่วันก่อน เมื่อพี่น้องสองคน(มารธาและมารีย์)ได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาตามถนนจากเยริโค มารธาละจากคนที่มาร้องทุกข์เศร้าโศกและรีบวิ่งไปหาพระองค์ เธอพร่ำบ่นว่า “ถ้าพระองค์มาถึงที่นี่ก่อนหน้านี้ น้องชายของฉันคงไม่ตาย !” เธอรู้สึกผิดหวังอย่างมากต่อพระเยซู ถึงแม้ว่าเธอได้ต่อว่าพระองค์โดยกล่าวว่า “อะไร ทำให้พระองค์ใช้เวลานานเหลือเกินว่าจะมาถึงที่นี่ ? พระองค์อยู่ที่ไหนเมื่อเราต้องการพระองค์? ทำไมไม่ตอบคำอธิษฐานของเรา พระองค์สามารถจัดความตายและหลีกเลี่ยงความเศร้าโศกและสลดใจของเราได้? ทำไมพระองค์ไม่ทำ? เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งที่ทุกวันนี้เรายังคงถามคำถามเดิมกับพระองค์เมื่อคนที่เรารักต้องจากโลกนี้ไป

พระเยซูตอบคำถามของมารธาด้วยคำปลอบใจว่า “น้องชายของเจ้าจะมีชีวิตอยู่อีก”

ถึงแม้มารธาไม่เข้าใจอย่างเต็มที่ว่าพระองค์หมายความว่าอย่างไร แต่เธอก็ตอบว่า “ใช่แล้วพระองค์เจ้าข้า

,ในวันสุดท้ายของการเป็นขึ้นมาใหม่” เธอคงคิดถึงคำพยากรณ์ของดาเนียลบทที่ 12,

ซึ่งดาเนียลได้กล่าวถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของคนทั้ง บ้างก็เป็นการเป็นขึ้นมาเพื่อไปสู่ชีวิตนิรันดร

บ้างก็ไปสู่การตัดสิน(ตกต่ำ)ชั่ววินันดร แต่พระเยซูตรัสตอบว่า

“เรา(พระเยซู)เป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเราถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้วก็ยังมีชีวิตอีก

และทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตาย (ยอห์น 11:25-26)

เมื่อพระองค์ตรัสอย่างเป็นหลักแข็งแรงดังกล่าว พระองค์จึงถามมารธาตรงๆว่า “ เธอเชื่อเช่นนี้หรือ”

มารธาตอบว่า “เชื่อ” พระองค์เจ้าข้า ฉันเชื่อว่าท่านคือพระเยซูคริสต์(พระผู้ช่วยให้รอด) พระบุตรของพระเจ้า”

ถ้อยคำที่พระเยซูกล่าวนั้นเป็นคำที่รุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่กล่าวขึ้นมา(ว่าพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด)

ถ้าพระองค์ไม่ใช่เป็นแบบที่พระองค์กล่าว จะถูกข้อหาว่าเป็นคนเสียดสีทันที

ลองจินตนาการว่าถ้า นโปเลียนบอกกับทหารผู้สตัยชื่อของเขาก่อนเข้าทำสงครามว่า “ถ้าคุณมีความเชื่อในตัวผม คุณจะ

จะไม่ตาย” ลองจินตนาการว่าถ้าฮิตเลอร์หรือคาตาฟฟี หรือแม้ว่าประธานาธิบดีของเราได้อ้างถึงตัวเองเช่นนั้น

เราจะสรุปได้ในทันทีว่าพวกเขาเป็นคนบ้า และเราจะไม่หวนกลับมาคิดทบทวนใหม่อีกทีหนึ่ง

แต่เพราะว่าพระเยซูคริสต์เป็นดังที่พระองค์อ้างว่าพระองค์เป็น(คือให้มีชีวิตขึ้นมาใหม่) เราไม่สามารถให้คำรุนแรง

ดังกล่าว นี้ผ่านหูเราไปได้ เราต้องพิจารณาอย่างจริงจัง

ความหวังที่มีชีวิต

เมื่อครั้งพระเยซูถามว่า “ ท่านเชื่อหรือ ? ” พระองค์ได้แบ่งมนุษย์ออกเป็นสองประเภทคือ ผู้ที่เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ

ผู้ที่มีความหวังในชีวิตหลังความตาย และผู้ที่ไม่มีความหวังอย่างแท้จริงในชีวิตหลังความตาย

เปโตรกล่าวว่า “สาธุการ แต่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา

ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการ คืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เบื่อเน่า ปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรยซึ่งได้เตรียมไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย

ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด

ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย (1 เปโตร 3-5)

ความหวังในชีวิตนิรันดรตามที่เปโตรว่านั้น เป็นมากกว่าแค่ความหวัง แต่เป็นความหวังที่มีชีวิตที่

ได้รับการยืนยันโดยการทรงฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์

ณ จุดนี้ ท่านอาจจะโต้แย้งด้วยเหตุผลที่ว่า “ถ้าคำตรัสของพระองค์เป็นจริง ทำไมถึงยังมีไม้กางเขนและแผ่นจารึกหน้าหลุมศพมากมาย ? ทำไมคนเป็นล้านๆตลอดศตวรรษที่ผ่านมา ผู้ซึ่งมีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ถึงได้ตาย ?

เป็นสิ่งความจำเป็นที่จะต้องชี้ให้เห็นว่าความหมายของคำว่าตายในพระคริสตธรรมคัมภีร์

แตกต่างจากความตายในพจนานุกรม ในทางการแพทย์ หรือทางวิทยาศาสตร์เห็นว่าคนตายเมื่อสมองหยุดทำงาน เมื่อบุคคลใดเข้าสู่ขั้นหมดสติไม่รู้สีกตัว เครื่องช่วยชีวิตจึงต้องนำเข้ามาติดตั้งเพื่อช่วยชีวิตพร้อมด้วยเครื่องวัดหัวใจ เพื่อพิสูจน์ว่าคลื่นสมองยังทำงานอยู่ เมื่อไรเส้นบนจอภาพเป็นเส้นตรง คนนั้นถือว่าตายแล้ว หมอยังคงให้ใส่เครื่องช่วยชีวิตต่อไปอีกยี่สิบสี่ชั่วโมง

ถ้าเส้นกราฟบนจอภาพยังคงเป็นเส้นตรงเขาจะถอดเครื่องช่วยชีวิตออกและเฝ้า

ดูอาการบนจอภาพอย่างระมัดระวังเผื่อว่าเส้นยังกระตุกหรือเต้นๆหยุดๆซึ่ง

หมายถึงส่วนสมองต้องการออกซิเจนเพื่อไปหล่อเลี้ยง แต่ถ้าเมื่อไรเส้นบนจอภาพหยุดไม่มีการเต้นกลายเป็นเส้นตรง หมอาก็จะแจ้งแก่ครอบครัวว่าคนที่เขารักได้จากไปหรือตายแล้ว

จิตใจ หรือ สติความรู้สึกได้จากร่างไปแล้ว ดังนั้นคนนั้นจัดว่าตายแล้ว

ดังนั้นความตายในความหมายนี้หมายถึงการแยกสติความรู้สึกออกจากร่างกาย

จากความเห็นตามหลักพระคัมภีร์ ความตายเป็นการแยกจิตสำนึกความรู้สึกของมนุษย์จากพระเจ้า

ถ้าท่านไม่ได้มีจิตสำนึกว่ามีพระเจ้า ในพระคริสตธรรมคัมภีร์บังคับไว้ว่าท่านตายแล้ว

ท่านเปาโล กล่าวไว้ว่าบุคคลที่อยู่เพื่อความสนุกสนานตามเนื้อหนังเท่านั้นเขาก็ตายแล้วในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

(1 ทิโมธี 5:6) พระเจ้าเตือนอาดัมในสวน(เอเดน)ว่า หากวันใดที่เขาเด็ดกินผลไม้ไม่ต้องห้ามเขาต้องตาย

(ปฐมกาล 2:17) เมื่ออาดัมกินผลไม้ นั้น เขาได้ตายฝ่ายจิตวิญญาณ

พระเจ้าได้มีความสัมพันธ์กับมนุษย์ในสวนจนถึงเวลานั้น แต่หลังจากที่อาดัมกินผลไม้ไม่ต้องห้าม

ความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าได้ขาดสะบั้นลง อาดัมแอบซ่อนตัวเอง และพระเจ้าร้อง

เรียกหาเขา “อาดัม เจ้าอยู่ไหน ?” โดยการทำบาปอาดัมได้แยกตัวเองออกจากพระเจ้า เขาได้ตาย

ทางด้านจิตวิญญาณ และจะนำมาถึงความตายทางเนื้อหนังหรือร่างกายด้วย

โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เรามีประสบการณ์ในการบังเกิดใหม่ทางด้านจิตวิญญาณ

เมื่อเปาโล เขียนจดหมายถึงชาวเอเฟซัส ท่านกล่าวว่า “คุณตายแล้วโดยการละเมิดและการ

บาป” (เอเฟซัส 2:1) พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ผู้ที่วางใจในพระบุตร(พระเยซู)ก็มีชีวิตนิรันดร์

ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา” (ยอห์น 3:36)

สิ่งที่พระเยซูคริสต์กล่าวกับมารีย์ว่า “ถ้าเจ้ามีชีวิตและเชื่อในเรา เจ้าจะไม่ตาย”

หมายความว่าผู้ที่เชื่อพระเจ้า (คริสเตียน)จิตสำนึกของเขาจะไม่มีวันแยกออกจากพระเจ้า
ผมขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ไม่ได้หมายความว่า ความรู้สึกจิตสำนึกจะไม่แยกออกจากร่างกาย
เพราะไม่มีภาพอันน่าเกลียดอันใดที่ผมสามารถจินตนาการได้มากไปกว่าสภาพของร่างกายที่ไม่มีประสิทธิภาพแต่ยังมี
ความรู้สึกจิตสำนึกอยู่ จะเป็นสิ่งที่แย่มากถ้าเราช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องให้คนคอยป้อนอาหารและอาบน้ำให้
โดยที่คุณไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับใครได้ ? สำหรับผมนั่นเป็นเคราะห์กรรมอย่างเลวร้ายที่แย่กว่าความตายเสียอีก

การทรงสร้างของพระเจ้า

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า “ตัวจริงของผม” คือจิตวิญญาณ ร่างกายเป็นเพียงของขวัญจากพระเจ้า ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ยอดเยี่ยมซึ่งทำให้ผมสามารถอธิบายตัวเองได้ ปราคาจากร่างกายของเรา เราไม่สามารถติดต่อกับอะไรหรือสิ่งใดรอบตัวเราได้ ผมเป็นใคร, ผมคิดอะไร, ผมรู้สึกอย่างไร ผมติดต่อกับคุณได้โดยผ่านสื่อกลางของร่างกาย ในทางกลับกัน เพราะคุณมีร่างกาย คุณสามารถเข้าใจสิ่งที่ผมสื่อสารไปและคุณสื่อสารกลับ เพราะร่างการเป็นตัวกลางในการติดต่อสัมพันธ์ เราเริ่มรู้จักกันโดยลักษณะร่างกายของเขา ในขณะที่เรามีความสัมพันธ์ต่อกัน เราเริ่มรู้จักกัน ยกย่องกัน พอใจรักกัน และมีความรักต่อกันและกัน เรามีประสบการณ์ในเรื่องความรักและความสัมพันธ์ นี่คือการตั้งใจของพระเจ้า

เนื่องจากอายุชัย ความเจ็บป่วย อุบัติเหตุหรือเป็นโรค ร่างกายไม่สามารถติดต่สื่อสารว่าเราเป็นอย่างไร เราารู้สึกอย่างไร เราต้องการอะไร เมื่อร่างกายให้ความเจ็บปวดมากกว่าความยินดีแก่เรา เมื่อนั้นร่างกายกลับกลายเป็นเหมือนคูเรือน้ำ กักขัง วิญญาณจิตของเรา นั้นแหละเป็นเวลาที่เราพระเจ้า ในความรักของพระองค์จะปลดปล่อยจิตวิญญาณของเราออกจากร่างกายเรา ในพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์จะไม่มีประสบการณ์ในความตาย เป็นเพียงการเปลี่ยนรูปของร่างกายเท่านั้น

ใน 2 โครินธ์ 5:1 เปาโลอธิบายการเปลี่ยนแปลงนี้ว่า “เพราะเรารู้ว่าถ้าเรือดินคือกายของเรานี้จะพังทำลายเสีย(ร่างกายของเราจะกลับกลายเป็นผงคลีดิน) เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่ง พระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์” ผู้ที่เชื่อพระเจ้า(คริสเตียน)ถือว่าความตายไม่มีอะไรมากกว่าการเปลี่ยนที่อยู่ จากการอยู่เด่นที่ไปอยู่บ้านแทน ! ถ้าคุณเคยไปแคมป์ คุณคงทราบดีว่าเป็นอย่างไรเมื่อเราพักอยู่ที่เด่นที่ในระยะเวลานึง คุณรู้สึกตื่นเต้นและสนุกแต่ขาดความสะดวกสบาย คุณรับสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะคุณรู้นั้นเป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น

ไม่มีใครคิดว่าการอยู่เด่นที่เป็นการอยู่ถาวร คิดว่าเป็นการอยู่ชั่วคราว เหมือนร่างกายของเรา วันหนึ่งผมจะต้องออกจากเด่นที่และไปอยู่ในคฤหาสน์ของผมซึ่งทรงสร้างโดยพระเจ้า ไม่ใช่โดยมือมนุษย์ ซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ไปเตรียมไว้ให้ผมแล้ว(ยอห์น 14:1,2) คุณอาจจะอ่านเจอหรือได้ยินสักวันหนึ่งว่า ชัค สมิธตายอย่าไปเชื่อเขา นั้นเป็นรายงานข่าวที่แย่มาก เขาน่าจะพูดว่า ชัค สมิธได้ย้ายจากเด่นที่ฉีกขาดไปสู่คฤหาสน์อันสวยงาม

เปาโลยังสอนต่อไปว่า ตราบที่เรายังมีชีวิตในร่างกายนี้ บ่อยครั้งเราจะร้องครวญครางอยากจะถูกปลดปล่อยหรือเป็นอิสระจากการถูกขังในร่างกายนี้ เราไม่ต้องการจิตวิญญาณที่ปราศจากร่างกาย เราต้องการเข้าไปอยู่ในร่างกายใหม่คือกายสวรรค์ ท่านสรุปไว้ว่า ตราบที่เรายังอยู่ในร่างกายนี้ เราไม่ได้อยู่ต่อหน้าพระพักต์พระเป็นเจ้า แต่ถ้าเราได้สมความปรารถนา เราจะออกจากร่างกายซึ่งเป็นของโลกนี้เพื่อเราจะได้ไปอยู่กับพระเจ้า สภาพเนื้อหนังไม่

สามารถอยู่ในสวรรค์ได้ ดังนั้นจึงต้องย้ายจากต้นที่ไปอยู่คฤหาสน์จึงไม่มีทางเลี้ยงได้ “เพราะว่า สิ่งซึ่งเนาเปื่อยนี้ (ร่างกายในขณะนี้) ต้องสวมซึ่งไม่เนาเปื่อย(กายสวรรค์) และสภาพมตะนี้ต้องสวมสภาพอมตะ” (1 โครินธ์ 15:53)

เรื่องนี้ทำให้เกิดการคาดเดาด้วยคำถามใหม่ๆ ซึ่งเปาโลได้รวมไว้ใน 1 โครินธ์ บทที่ 15 ก่อนอื่น คนตายจะเป็นขึ้นมา จากความตายได้อย่างไร แล้วร่างใหม่จะเป็นเช่นไรเมื่อกลับมาพร้อมพระเยซูคริสต์ ใน 1 เธสะโลนิกา บทที่ 4 เปาโลสอนว่าเมื่อพระเป็นเจ้า(พระเยซู)กลับมารับคริสตจักร(คริสเตียน)ขึ้นไป พระองค์จะนำผู้ชอบธรรม(นักบุญ, คริสเตียน)ที่ตายไปแล้วมาพร้อมกับพระองค์ เราจะไปพบกันในอากาศ(บนเมฆ) และอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

สำหรับคำถามที่ว่า คนตายแล้วจะเป็นขึ้นมาได้อย่างไร เปาโลได้ชี้ถึงธรรมชาติเพื่อแสดงให้เห็นความจริงว่า การเป็นขึ้นมา ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดหรือเกินความจริง ธรรมชาติได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ทุกๆครั้งในการเพาะปลูกต้นไม้ เมล็ดพันธ์ที่นำมาเพาะปลูกนั้นตายในดินก่อนแล้วจึงมีลำต้นขึ้นมาใหม่และมีชีวิตใหม่ การเปลี่ยนแปลงนี้เรียกว่าการเพาะเชื้อ อย่างเช่นกรรมวิธีที่เมล็ดที่ตายแห้งนำไปเพาะกลับได้ชีวิตใหม่ เปาโลพยายามชี้ให้เห็นว่า ร่างกายเนื้อหนังที่เกิดจากดิน แตกต่างจากร่างกายที่เกิดจากการเพาะปลูก เราปลูกเมล็ดข้าว แต่พระเจ้าโดยฤทธิ์อำนาจในการสร้างของพระองค์จะให้ร่างกายเราใหม่ให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ เปาโลกล่าวอีกว่า “การที่จะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่านลงนั้นเป็นของที่จะเนาเปื่อย สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเนาเปื่อย สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่จะมีศักดิ์ศรี สิ่งที่ว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่จะทรง อานุภาพ สิ่งที่ว่านลงนั้นเป็นร่างกาย สิ่งที่เป็นขึ้นมาจะเป็นกายวิญญาณ ถ้าร่างกายมี กายวิญญาณก็มีด้วย” (1 โครินธ์ 15:42-44)

แต่จะขอเพิ่มอธิบายต่ออีกนิด เปาโลได้แสดงกรรมวิธีการเป็นขึ้นจากความตายของเมล็ดพืช ถ้าผมถือหัวสีน้าตาลของ ต้นพืชชนิดหนึ่งมาให้คุณดูแล้วถามคุณว่านี่คืออะไร คุณอาจจะพิจารณาอย่างถี่ถ้วนก่อนที่จะตอบว่า “ผมคิดว่า, นั่นคือแกลดิโอลา(ดอกไม้ชนิดหนึ่ง)” ผมมองดูสิ่งที่ข้างนาเกลียดนี้ ผมอาจจะเถียงว่า “แกลดิโอลา คุณแน่ใจหรือ?”

ถ้าผมเอาหัวดังกล่าวใส่ในดินแล้วกลับไว้ด้วยดินเล็กน้อย มันจะตายและแตกออกเป็น หน่อสีเขียวเล็กน้อย และกลายเป็นสีเขียว ในขณะที่เจริญเติบโตต่อไป จะมีก้าน มีดอกตูมแยกออกตามข้างๆก้านและผลิออกเป็นดอกสีม่วง หรืออาจเป็นดอกสีแดงต่างๆกัน

ผมอาจถามคุณอีกครั้งหนึ่งว่า “ดอกไม้ที่สวยงามนั้นคือดอกอะไร? คุณอาจจะตอบอีกครั้งว่า “แกลดิโอลา” ผมอาจจะโต้แย้งว่า “แกลดิโอลา, คุณเล่นกลกับผมหรือ เป็นไปได้อย่างไรที่ดอกไม้ที่สวยงามนั้น คือแกลดิโอลา คุณเพิ่งบอกผมว่า หัวสีน้าตาลนั้นคือแกลดิโอลา

แต่มันเป็นความจริง ถึงแม้ว่าหัวสีน้าตาลและดอกไม้มันนั้นมีลักษณะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน คือดอกไม้เกิดจากการตายของหัวสีน้าตาล

วันหนึ่งบนสวรรค์ คุณอาจจะเห็นชายหนุ่มรูปหล่อมีผมดกหยักโศกเต็มหัว คุณอาจจะถามว่า “ใครกันนะ?” และมีคนตอบว่า “นั่นคือซัค” คุณอาจจะพูดว่า “แหม อย่าหลอกผมเล่น” ไม่ได้หลอกเล่นเลย ผมได้ผลออกมาเป็นร่างใหม่ เป็นร่างกายใหม่ที่พระเจ้าให้ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์

บทเรียนจากเปาโลในการเป็นขึ้นจากความตายใน 1 โครินธ์ 15 เขายืนยันว่า เรามีร่างกายสำหรับโลกและอยู่ในสภาพของโลก ดังนั้นเราจะมีร่างกายสำหรับสวรรค์ เขาได้ชี้ให้เห็นชัดว่า เมื่อพระเจ้าทรงสร้างร่างกายเพื่อให้จิตวิญญาณอยู่ พระองค์ทรงสร้างจากดิน เพื่อให้อยู่ในสิ่งแวดล้อมบนโลก เป็นความจริงที่ว่าธาตุต่างๆสิบเจ็ดชนิดซึ่งพบได้ในผงคลีดินจะเหมือนกับจำนวนธาตุสิบเจ็ดชนิดในร่างกายของเรา

พระเจ้าพูดกับอาดัมว่า “เพราะเราสร้างเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และจะต้องกลับไปเป็นผงคลีดินดั้งเดิม”(ปฐมกาล 3:19)

ครั้งหนึ่ง, มีเด็กชายคนหนึ่งได้รับการสอนบทเรียนจากพระคัมภีร์เรื่องเดียวกันนี้(ผงคลีดิน) ในวันอาทิตย์เขากลับไปถึงบ้านและมอง ดูได้เตียงของเขา และร้องด้วยความตื่นเต้นบอกกับแม่ของเขาว่า มาเร็วแม่ มีใครก็ไม่รู้ยู่ได้เตียงและก็ไม่รู้ว่าเขากำลังจะไปหรือมากันแน่”

ในสดุดี บอกกับเราว่า พระองค์รู้จักโครงร่างของเรา พระองค์ทรงรู้ว่าเราสร้างมาจากผงคลีดิน (สดุดี 103:14) ร่างกายของผมไม่เพียงแต่ถูกสร้างมาจากโลกเท่านั้น แต่ถูกสร้างมาสำหรับโลกด้วย ร่างกายของผมถูกออกแบบมาเพื่อดูดออกซิเจนจากบรรยากาศซึ่งประกอบด้วย ไนโตรเจน 79 ส่วน ออกซิเจนยี่สิบส่วนและส่วนอื่นๆของอากาศ ร่างกายของผมถูกสร้างให้ทนต่อความกดดันของอากาศสิบสี่ปอนด์ต่อตารางนิ้ว ร่างกายของผมไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อให้อยู่ในที่อื่นๆในระบบโซลาร์หรือในที่ไหนๆที่ไกลที่สุดที่เราอยู่ในจักรวาล ถ้าเราต้องการยกร่างกายของเราออกไปจากโลกนี้ให้ ขึ้นสูงเพียงไม่กี่พันฟุต เราต้องนำสิ่งแวดล้อมเทียมหรือจำลองขึ้นไปพร้อมกับเราด้วย นักบินที่ขับเครื่องบิน SR71 ซึ่งเป็นเครื่องบินที่บินได้สูงถึง 80,000 ฟุตเหนือแผ่นดินโลก ต้องสวมใส่ชุดที่ป้องกันความกดดันของอากาศพร้อม ด้วยถังบรรจุแก๊สไนโตรเจนและออกซิเจน ถ้าไม่ได้สวมชุดป้องกันดังกล่าวของเหลวในร่างกายจะไหลพุ่งออกมาจากผิวหนังในระยะห่างไม่ถึงสิบไมล์จากพื้นผิวโลก

พระเจ้าสัญญาว่า เราจะอยู่กับพระองค์ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ชั่วนิรันดร์ เราไม่ทราบว่ามีภูมิอากาศสิ่งแวดล้อม ในสวรรค์เป็นอย่างไร แต่เราไม่สงสัยเลยว่าที่นั่นคงไม่เหมือนที่นี่ แน่ จะต้องดีกว่าอย่างมากมาย พระเจ้าอาจจะสร้างชุดอวกาศให้เราสวมใส่อย่างกะกะอยู่บนสวรรค์หรือพระองค์อาจจะให้ร่างกายใหม่แก่เราเป็นร่างกายที่ออกแบบให้เราไปไหนๆก็ได้ในจักรวาล พระองค์ทรงเลือกสิ่งหลัง พระองค์ไปเตรียมคฤหาสน์ให้ผม เป็นคฤหาสน์ของพระเจ้าที่ไม่ได้ทรงสร้างด้วยมือมนุษย์ และอยู่บนสวรรค์ชั่วนิรันดร์ คุณอาจคิดว่า การเปลี่ยนเป็นร่างใหม่และปรับให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนั้นไกลเกินความจริงและเป็นไปไม่ได้ อีกครั้งเราจะใช้ธรรมชาติเพื่อแสดงให้เห็นว่าสิ่งนี้เป็นไปได้

ดูอย่างลูกฮึดซึ่งถูกสร้างมาในน้ำที่จำกัด แต่เมื่อมันผ่านการเปลี่ยนแปลงกลายเป็นบก จากนั้นมันก็สามารถอยู่บนบกได้ ดีกว่านั้น ดูอย่างขาฝอยๆของตัวด้งที่พยายามเลื่อนตัวไปในท้องทุ่ง ผมจินตนาการว่ามันพยายามที่จะเดินทางดวนในหน้าร้อนด้วย

เท้าน้อยๆจำนวนมากเล็กๆของมันบนถนนที่ราดยางแอสฟัลท์ มันกำลังคิดกับตัวของมันว่า “จะวิเศษขนาดไหนหากมันมีปีกบินได้! มันเหนื่อยและร้อนกับเท้าที่สกปรก” มันคงพยายามที่จะบินเหมือนกันโดยคลานขึ้นไปบนต้นไม้ กระโดดลงมา แต่มันไม่ได้ถูก ออกแบบให้บินได้ ดังนั้นมันถึงได้หล่นลงมายังพื้นดิน

อย่างไรก็ตามวันหนึ่งมันอาจปีนป่ายขึ้นไปตามข้างฝาของบ้านคุณ โดยใช้

ความเหนียวของกาวตามธรรมชาติของมันเกาะติดอยู่กับธรณีประตูของคุณ

แล้วก็ปีนมันเป็นตัวด้งและห้อยอยู่อย่างนั้นสักระยะหนึ่ง ถ้าคุณบีบตัวด้งนั้น คุณก็จะพบสีเหลืองส้มเหลวๆข้างใน

ถ้าหากคุณให้มันแขวนอยู่ตรงนั้นและคอยเฝ้าดูมันอย่างระมัดระวัง วันหนึ่งคุณจะเห็นมันขยับตัว

จะกระดุกกระดิกจนกระทั่งปีกสีส้มและคำอันสวยงามแผ่ออกกลายเป็นผีเสื้อ จากนั้น โดยไม่ต้องสอนหรือบอก

แต่ประการใด ผีเสื้อก็เริ่มบินไปรอบๆสวนและบินข้ามรั้วของเราและห่างไกลออกไป

การเปลี่ยนแปลงของร่างที่จำกัดจากการเลือกคลานบนดินมาเป็นสิ่งที่บินได้ในอากาศเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์เหลือเกิน

ร่างใหม่ทำให้ผีเสื้อสามารถอยู่ได้ในสภาพสิ่งแวดล้อมใหม่ได้

บางครั้งในขณะที่ผมมองดูรอบๆตัวผมซึ่งเต็มไปด้วยความวุ่นวายและความเศร้าโศกบนโลกนี้

ผมมักพูดกับพระเจ้าว่า “โอ้ พระเจ้า ผมรู้สึกเหนื่อยและร้อนกับเท้าที่สกปรก ผมอยากจะบินได้!” และวันหนึ่ง สิ่งที่น่า

เปื่อยจะสวมสิ่งที่ไม่น่าเปื่อย สิ่งที่ตายได้จะสวมสิ่งที่ไม่ตาย และผมจะเปลี่ยนในชั่วพริบตาเดียว (1 โครินธ์ 15:52-54)

ผมจะบินสูงเหนือเมฆไปอยู่กับพระเจ้าในพระสิริของแผ่นดินนิรันดรของพระองค์ซึ่งเป็นโลกที่ไม่มียับดับสูญ

เมื่อผมจากไป ไม่ต้องร้องไห้ให้แก่ผม ผมจะไปอยู่ในที่ๆหัวใจของผมต้องการอยู่

มองดูความสวยงามของใบหน้าของผู้ที่ผมไม่เคยพบเห็นมาก่อนแต่ผมรัก(พระเจ้า) ถึงแม้ผมยังไม่เคยเห็น ผมก็มีความ

ชื่อชมยินดีอย่างล้นเหลือที่จะกล่าวได้ (1 เปโตร 1:8) เมื่อผมรู้ว่าพ่อแม่ที่รักพระเจ้าของผมจากไป

ความเสียใจของผมไม่ใช่เพื่อท่านแต่สำหรับตัวผมเอง เป็นความสูญเสียส่วนตัวที่ท่านให้สิ่งที่สวยงามในชีวิตแก่ผม

ความโศกเศร้าของผมเป็นการเห็นแก่ตัว ที่ผมไม่พร้อมที่จะให้ท่านจากไป ผมยังต้องการความมั่นคงซึ่งผมรู้สึกว่าได้รับ

จากท่านตลอดเวลาในความรักที่มีต่อผม เมื่อผมคิดถึงท่าน ท่านได้ไปอยู่ในพระสิริของพระเจ้าแล้ว ผมมีความชื่นชม

ยินดีให้แก่ท่าน ในขณะที่ผมร้องไห้ให้กับตัวเอง

นอกเสียจากว่าเรามีชีวิตอยู่ และอยู่จนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาอีกครั้ง เราเชื่อได้อย่างแน่นอนว่า วันใดวันหนึ่ง

จิตวิญญาณของเราจะต้องออกจากร่างที่ตายไ้ขึ้นไป เพื่อนของเราอาจจะบอกว่า เราได้ตายไปแล้ว

แต่ถ้าเรามีชีวิตอยู่และเชื่อในพระเยซูคริสต์ ตามที่พระองค์สัญญาให้เรา เราเพียงแต่

ย้ายจากแดนส์เข้าไปอยู่ในคฤหาสน์นิรันดร เหมือนกับดาวิด “อยู่ในพระนิเวศน์ของพระเจ้าสืบไปเป็นนิตย์ (สดุดี 23:6)

เราจะผลิเหมือนดอกแกลดิโอลา และเราจะบินขึ้นสูงเข้าสู่สิ่งแวดล้อมใหม่ของเราเหมือนกับผีเสื้อ ขอบคุณพระเจ้า นี่
คือความหวังที่ไม่ตายรับประกันโดยการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์

บทเรียนจากเดวิด

ในบทที่หนึ่งของ 2 ซามูเอล เราได้พบว่าดาวิดได้รับข่าวการตายของเพื่อนรักโยนาธาน และกษัตริย์ซาอูล
ซึ่งเขาเทิดทูลมาก จากการสังเกตการรับความเศร้าโศกของดาวิด มีบทเรียนที่สำคัญหลายบทที่เราสามารถเรียนได้
เราทุกคนจะต้องเจอความเศร้าโศกเสียใจที่ต้องสูญเสียคนที่เรารักมากไปในไม่ช้าหรือเร็ว อาจจะสูญเสีย
เนื่องจากความตาย หรือสูญเสียเนื่องจากความสัมพันธ์ที่เคยมีความใกล้ชิดต่อกันได้ห่างเหินไป แต่การสูญเสียคนบาง
คนที่เรารักอาจเป็นประสบการณ์ที่ให้ความหายนะต่อเราได้ คนเป็นจำนวนมากถูกทำลายเพราะไม่สามารถทนรับ
ความทุกข์ได้

เราอ่านพบว่าจากการได้ยินข่าวร้าย ดาวิดตอบสนองความโศกเศร้าอย่างรุนแรงด้วยการฉีกเสื้อของเขา
ถึงแม้มันจะเป็นการแปลกสำหรับเรา ในสมัยของดาวิดการฉีกเสื้อเป็นการแสดงถึงความเศร้าโศกอย่างมาก และ
แล้วดาวิดอดอาหาร ร้องไห้และเศร้าโศกจนกระทั่งเย็น นี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่เราจะต้องเข้าใจว่า
การปลดปล่อยความเศร้าโศกเป็นสิ่งที่ดีต่อเรา บ่อยครั้งเรารู้สึกว่าเราต้องแสวงหาแสดงหน้าอย่างกล้าหาญกับความทุกข์
ต่อหน้าสาธารณะ บางคนถึงกับรู้สึกว่าการทำเช่นนั้นแสดงว่าเขาเป็นคนมีจิตวิญญาณดี แต่การปลดปล่อยอารมณ์ให้
น้ำตาไหลออกมานั้น ไม่ได้เป็นสิ่งเลวร้ายเลย ตามความเป็นจริงแล้ว นั่นเป็นการรักษาที่ดีที่สุดทีเดียว

ดาวิดปลดปล่อยอารมณ์ความเศร้าโศกด้วยการร้องไห้โดยไม่กั๊ก แล้วเขาได้ใช้เวลาในการ เขียนสะท้อนถึงความสัมพันธ์
ถึงโยนาธานและซาอูลในลักษณะของเพลงคร่ำครวญ โดยเริ่มว่า “โอ อิสราเอล

ศักดิ์ศรีของท่านถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท
อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเฮเชโลน เกรงว่าบุตรคนฟิลิสเดียวจะรำเริง เกรงว่าบุตรของผู้ที่มีได้เข้าสู่หน้ดจะลิดโลด
เทือกเขาไกลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้า หรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่น โล่ของวีรบุรุษมลินแล้ว
โล่ของซาอูลซึ่งได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมา จากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า

จากไขมันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า ซาอูลและโยนาธานเอ๋ย ผู้เป็นที่รักและน่ารัก
จะอยู่หรือมรณาทั้ง สองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแกร่งกว่าสิงห์ บุตรของอิสราเอลเอ๋ย
จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อ่าด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับ

อารมณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ ท่ามกลางศึกสงคราม
โยนาธานก็ถูกสังหารอยู่บนที่สูงของอิสราเอล โอ พี่โยนาธาน ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน

ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้น ปรารถนายิ่งกว่าความรักของสตรี
วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโปกรณ์ก็พินาศไป” (2 ซามูเอล 1:19-27) ในบทกลอนที่ไพเราะนี้
ดาวิดได้บ่งบอกถึงความปวดร้าวและความรู้สึก
บทเพลงนี้คนอิสราเอลสามารถร้องระลึกถึงการล้มลงของกษัตริย์และบุตรของเขา

ทางที่สามที่เดวิดเผชิญกับความโศกเศร้าเป็นสิ่งที่ค่อนข้างน่าสนใจ ถ้าดูอย่างผิวเผินจะเข้าใจยาก ข้อ 18 บอกเราว่า
ดาวิดสั่งให้บิดาของแต่ละคนในยูเดียให้สอนเด็กของเขาให้รู้จักการใช้คัมภีร์ เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะเห็นได้ว่าในเวลา
ตกอยู่ในความทุกข์โศก ดาวิดสั่งให้ประชาชนเข้าร่วมในกิจกรรมที่เสริมสร้าง ในเวลาแห่งความโศกเศร้า
ในเวลาแห่งความทุกข์ คนส่วนมากมักจะทำผิดโดยไม่ทำอะไรเลยเหมือนเป็นง่อยปล่อยอารมณ์ครุ่นคิดเศร้าหมอง
การทำเช่นนี้ไม่มีผลดี แต่กลับจะทำให้มีความทุกข์ยาวนานขึ้น สิ่งที่สำคัญที่จะทำให้เราชนะความเศร้าโศกได้คือต้องทำ
กิจกรรม เรียนหาความชำนาญใหม่ พัฒนาหางานอดิเรกใหม่ ออกนอกบ้าน หรือออกไปท่องเที่ยว

ดาวิดสั่งคนของเขาให้สอนเด็กให้รู้จักใช้คัมภีร์ ในสมัยนั้นไม่มีร้านขายเครื่องกีฬา จึงไม่สามารถเพียงแต่เข้าไป
ในเมืองเพื่อซื้อชุดคัมภีร์ได้ ก่อนอื่นก็ต้องหาต้นไม้ที่มีกิ่งก้านแข็งแกร่งเหนียวแน่น ตัดต้นไม้ลงมา เสียมเหลา
กิ่งก้านให้เป็นคัมภีร์ และต้องหากิ่งที่ตรงๆที่จะ ทำเป็นลูกศรได้ จากนั้นหาขนนก ผูกเข้ากับลูกศร
การทำชุดยิงธนูให้กับเด็ก ๆ จึงเป็นวิธกรรมขั้นตอนอย่างจริงจัง

มีประโยชน์ที่สำคัญมากเกิดขึ้นจากคำสั่งของดาวิด คิดถึงความใกล้ชิดที่พัฒนาขึ้นจากการทำงานร่วมกัน
ระหว่างพ่อและเด็กๆในโครงการนี้ ผมจำได้ว่าเมื่อหลายปีก่อน ผมสอนให้ลูกผมรู้จักการใช้ธนู
แน่นอนผมไปที่ร้านขายเครื่องกีฬา และซื้อชุดยิงธนูมาชุดสองชุด รวมทั้งแผ่นเป้าด้วยและฟางมัดหนึ่ง แรกสุดผมสอน
ลูกๆให้รู้จักการผูกเชือกกับคัมภีร์ให้ถูกต้อง จากนั้นสอนให้วางลูกศรติดกับเชือก ดึงลูกศรที่ติดกับเชือก โกงธนู เก้งเป้า
และปล่อยลูกศรในเวลาที่เหมาะสม ผมเลือกซื้อธนูอันที่แข็งแกร่งกว่าแรงของลูกๆที่จะดึงได้ในทันทีด้วยตัวเอง
ดังนั้นในการเริ่มต้นบทเรียน ผมต้องไปยืนอยู่ด้านหลังของลูกเพื่อช่วยในการดึงเชือก โกงธนู ไปข้างหลัง ในขณะที่
ที่เราทำกิจกรรมร่วมกันเราพบว่ามันทำให้ความรักที่เรามีต่อกันแข็งแกร่งขึ้น

ดังนั้นเราสามารถเห็นได้ว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของดาวิดคือเพื่อเพิ่มแรงของความผูกพันในครอบครัวของอิสราเอล
การสร้างธนูร่วมกัน ไม่เพียงแต่ให้พวกเขาเอาใจออกจากการสูญเสียผู้นำเท่านั้น แต่ยังเป็นการทำ
ให้พ่อแม่และเด็กๆใกล้ชิดกันมากขึ้น ทำให้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในเวลาแห่งการสูญเสีย เราควรที่จะเชื่อมความ
ผูกพันภายในครอบครัวของเราให้แข็งแกร่ง เราควรมีกิจกรรมที่สามารถดึงครอบครัวของเราให้ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

เราได้เห็นว่าดาวิดมองการไกลมาก เขาได้ใช้บทเรียนจากอดีตเพื่อให้มีคุณค่าในอนาคต ในสงคราม
ชาวฟิลิสเตียเริ่มนำการใช้ อาวุธใหม่อีกแบบหนึ่งคือ ใช้ธนูและลูกศรอย่างเป็นทางการเป็นระเบียบมีแบบแผน แต่ก่อนได้มีการใช้
ธนูในสงครามอยู่บ่อยครั้งแต่เป็นครั้งแรกที่นักธนูต้องมองที่เป้าอันเดียวกัน ถ้านักธนูร้อยคน

ยิงออกไปยังเป้าหมายเดียวกัน แน่แน่นอนต้องมีคนยิงถูกเป้าบ้าง คุณไม่สามารถหลบหลีกศร
ได้ทั้งหมดหรือใช้โล่เกราะป้องกันหลีกเลี่ยงได้หมด ยุทธวิธีดังกล่าวเป็นผลทำให้ซาอูลบาดเจ็บถึงตาย ดาวิด
มองเห็นผลประโยชน์ทันทีในการสู้รบในระยะไกลตัวดังกล่าว

กษัตริย์ซาอูลเป็นนักรบที่เข้มแข็งมีอำนาจมาก ในบทเพลงคร่ำครวญของดาวิด เขาบอกว่า ดาบของเขาลูกไม่กลับมา
มือเปล่า ในการต่อสู้ตัวต่อตัว ชาวฟิลิสเตียไม่มีโอกาสสู้ต่อต้านซาอูลได้ ดังนั้นชาวฟิลิสเตียจึงปรับยุทธการใหม่ การ
ธนูทำให้ซาอูลอยู่ในระยะที่ไม่ปลอดภัย ดาวิดไม่ลืมบทเรียนในกลวิธีดังกล่าว นี่ไม่ใช่สงครามอันสุดท้ายที่อิสราเอล
จะต้องเผชิญ ตามความจริงในประวัติศาสตร์ในเวลานั้น การทำสงครามกับชาวเผ่าอื่นๆที่ขอบโยกย้ายไปในที่ต่างๆ
เป็นความจริงของชีวิต หลายๆครั้งประชาชนต้องลุกขึ้นต่อสู้กับข้าศึกเพื่อป้องกันหมู่บ้านและครอบครัว ดาวิดจึงเห็นว่า
จะมีประโยชน์ในอนาคตถ้ามีการพัฒนาให้เกิดความชำนาญทางด้านธนู จากบทเรียนในอดีต ดาวิดได้นำมาใช้
ให้เกิดผลประโยชน์ในอนาคต เขาสั่งให้พ่อสอนลูกๆในการใช้ธนู

นอกจากเป็นการใช้ในการป้องกันภัยให้กับประชาชนในยามสงครามได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว การใช้ธนูยังเป็น
อนุสรณ์ให้แก่โยนาธาน

อย่างเหมาะสม ในปัจจุบันนี้ผมไม่ค่อยประทับใจกับอนุสรณ์ที่ทำด้วยหิน เราทุกคนเคยเห็นหินสลักหรือ
อนุสาวรีย์หินอ่อนที่จารึกหรือบรรยายถึงความดีงามของคนที่ยังได้ทำไว้ ผมแน่ใจว่าสิ่งนี้มีความหมายสำหรับ
เพื่อนๆและญาติมิตร แต่ผมเชื่อว่ายังมีอีกทางหนึ่งที่ดีกว่าในการให้เกียรติรำลึกถึงผู้ที่ได้ตายจากเราไป จะเป็นสิ่งสำคัญ
มากแค่ไหนถ้าเรามองดูชีวิตของคนที่ยากไป และพยายามทำตามแบบอย่างในสิ่งที่ทำให้เขาเป็นคนพิเศษ

รู้ไหมว่าโยนาธานมีจุดเด่นทางด้านธนู ในบทเพลงคร่ำครวญ ดาวิดพูดถึงธนูของโยนาธาน ทุกๆครั้งที่
พ่อออกไปข้างนอกกับเด็กๆเพื่อสอนให้เขาทั้งหลายรู้จักใช้ธนู เขาจะระลึกถึงโยนาธาน ผู้ยิ่งใหญ่และ
เป็นนักรบกล้าหาญ การสอนเด็กใช้ธนูเป็นการให้เกียรติแก่โยนาธานอย่างเหมาะสมที่สุด จึงเป็นสิ่งที่ดีงามมากถ้า
เราจดจำและเรียนแบบอย่างถึงความเข้มแข็งที่มีอยู่ในผู้ที่จากเราไปแล้ว

พ่อของผมมีจุดเด่นทางการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ สำหรับการเป็นพยานส่วนตัว ท่านเป็นคนหนึ่งที่ดีที่สุด
ท่านเป็นพยานกับคนต่างๆอยู่เสมอ ผมจำไม่ได้เลยว่าจะมีแม่แต่คนใดคนหนึ่งที่ท่านพบแล้วท่านจะไม่เปลี่ยนการ
พบปะให้เป็น โอกาสในการแบ่งปันเรื่องความรักของพระเยซูคริสต์ ท่านมีของประทานที่มีความสามารถอย่างมาก ร้อน
รนในการเป็นพยานได้ ในทุกในสถานการณ์ ผมจำไม่ได้ว่ากี่ปีมาแล้วที่ครอบครัวของเรามีรถพ่วงเล็กๆซึ่งลากพ่วง
อยู่ข้างหลังรถรุ่น – A Ford และหน้าร้อนทุกๆปีเราจะไปตั้งแคมป์ที่โยเซเมตี (Yosemite National park)
ตื่นตื่นสนุกสนานมาก แต่ในปี 1934 บริษัทแอสโตริมมีรถพ่วงเหมือนบ้านที่ติดและเบาสำหรับท่องเที่ยวออกมาขาย
พ่อไปซื้อมาหลังหนึ่ง โอ! เราก้าวเทียมโลกแล้ว เดี่ยวนี้เรามีรถลากที่เหมือนบ้าน การเดินทางตั้งแคมป์จึงขยายไกล
ออกไป เราไปทั่วฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกา

ในระหว่างการเดินทางไปเที่ยว เรดวูดส์ (Red wood) ในทางเหนือของแคลิฟอร์เนีย เราได้รับประทานอาหารมื้อเย็นกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว และกำลังจะเข้านอน เราเพิ่งปิดตะเกียง ไฟกำลังเริ่มดับ ในขณะที่ทุกคนกำลังจะนอนลงในที่แสนจะอบอุ่น เราได้ยินเสียงเคาะประตู พ่อเปิดประตูและพบตำรวจรักษาการของรัฐยืนอยู่ที่นั่น เขาพูดว่า “รู้ไหมพวกคุณพักที่สวนสาธารณะนี้ได้ มันผิดกฎหมาย คุณต้องออกไปทางถนนโน้น หากขับขึ้นไปอีกประมาณสองไมล์และย้อนกลับอีกประมาณสิบไมล์ ที่นั่นมีที่สวยงามมากเหมาะสำหรับ การตั้งแคมป์ คนส่วนมากยังไม่ค่อยรู้จัก มันค่อนข้างจะไกลจากถนน เสียแค่เหรียญเดียวเองก็สามารถต่อไฟที่เขาจัดไว้ให้เข้าไปในรถได้ มีลำธารน้ำ และตอนเช้าพวกคุณก็สามารถไปว่ายน้ำได้”

ดังนั้นเราขับรถขึ้นไปและเลี้ยวลึกเข้าไปในป่า พ่อไปจัดการสถานที่ๆเราจะพักที่บ้าน และดูเหมือนกับว่าท่านไปนานมาก ดังนั้น แม่เลยตัดสินใจไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น ปรากฏว่าพ่อกำลังเป็นพยานเรื่องพระเยซูคริสต์กับชายคนหนึ่งซึ่งพบตรงที่ตั้งแคมป์นั่นเอง ไม่นานนักชายคนนั้นถูกเขาลงต้อนรับพระเป็นเจ้า หลังจากนั้นชายคนนั้นพูดว่า “ไม่น่าเชื่อเลย ! พ่อแม่ของผมเป็นพยานกับผมอยู่เสมอ ผมรู้สึกเหนื่อยหน่ายที่ท่านบอกผมว่าผมต้องการพระเจ้า, และต้องการพระเยซูคริสต์ ดังนั้นผมจึงตัดสินใจมาอยู่ในที่ๆไกลจากผู้คน เพื่อจะได้ไม่ต้องฟังคำพยานอีก ด้วยเหตุนี้ผมจึงได้มาซื้อที่ดินในชนบทนี้ และนี่คุณมาถึงที่นี่ !” คุณพ่อของผมพูดว่า “ อืม...นี่แสดงให้เห็นว่า คุณไม่สามารถหนีจากพระเจ้าได้ คุณอาจจะวิ่งไปไกลแสนไกลตามที่คุณต้องการ มอบหัวใจของคุณให้พระองค์เสียเถิด เพราะคุณไม่มีทางหนีจากพระองค์ได้” และคุณพ่ออธิษฐานนำให้ชายคนนั้นรับเชื่อ นั่นเป็นธรรมชาติของพ่อของผม

เมื่อพระเจ้าเห็นสมควรที่จะรับคุณพ่อกลับบ้าน ผมตัดสินใจว่าผมจะดำเนินตามท่านโดยการเรียนความเชื่อชาวคาทอลิกในการเป็นพยาน เพราะท่านเป็นผู้เชื่อชาวคาทอลิกมาก คัมภีร์ของท่านคือการเป็นพยาน ดังนั้นผมจึงตัดสินใจที่จะเรียนการใช้คัมภีร์ของท่าน คือการเป็นพยานเพื่อพระเจ้า และผมอาจจะเป็นพยานได้ดีกว่าก็ได้ แทนที่ผมพูดจะว่า “โอ พ่อของผม ผมคิดถึงพ่อของผม” และทำให้ตัวเองตกต่ำ โดยการสงสารตัวเอง เพราะผมสูญเสียพ่อและพี่ชายของผมไป ผมตัดสินใจทำสิ่งที่คุณพ่อและพี่ชายสามารถทำได้ดี บางสิ่งที่ท่าน ได้ทำตัวอย่างที่ดีไว้ให้ และพัฒนาความเชื่อชาวคาทอลิกนั้น

แม่ของผมท่านเป็นหญิงนักอธิษฐาน ผมจำได้ว่า ผมตื่นขึ้นมาทุกเช้าในแต่ละวัน สิ่งแรกที่ผมได้ยินคือแม่กำลังอธิษฐานอยู่ในอีกห้องหนึ่ง แม่จะตื่นก่อนก่อนทุกคนในครอบครัวหนึ่งชั่วโมงหรือมากกว่า และใช้เวลาอธิษฐานเป็นชั่วโมงหรือสองชั่วโมง ผมจำได้ว่า ก่อนนอนทุกคืน สิ่งสุดท้ายที่ผมได้ยินก่อนจะงีบหลับไป คือเสียงแม่อธิษฐานอยู่ในอีกห้องหนึ่ง เป็นพระพรของพระเจ้าสำหรับทุกคนที่เติบโตในบ้าน ที่เต็มไปด้วยคนอธิษฐาน ท่านเป็นหญิงคนหนึ่งที่ได้เติบโตด้วยพระลักษณะของพระคริสต์ในการอธิษฐานที่ผมเคยพบมา เมื่อพระเจ้าเห็นว่าเป็นเวลาเหมาะสมที่จะนำท่านกลับบ้าน ผมคิดว่า “ผมจะต้องพัฒนาความเชื่อชาวคาทอลิกพิเศษในเรื่องการอธิษฐาน เพื่อให้ตัวผมเองอธิษฐานได้มากขึ้น ผมจะเรียนการอธิษฐานเหมือนที่ท่านทำ ผมกำลังเรียนการใช้คัมภีร์อันนั้น”

นี่เป็นความตั้งใจของดาวิดเพื่อให้เกียรติแก่ชีวิตของโยนาธาน เขาสั่งให้ทุกคนสอนเด็กๆ ในการใช้ธนู เหมือนกับดาวิดพูด กับคนอิสราเอลว่า “ชายคนนี้ได้ตั้งแบบอย่างที่มีมาตรฐานดีมากไว้ ให้เราทำตามเถอะ” และสิ่งนี้จึงเป็นอนุสรณ์ที่มีชีวิตสำหรับโยนาธาน เมื่อถึงเวลาที่เรารู้สึกคนที่มีอิทธิพลต่อเรา คนที่สัมผัสชีวิตของเรา ให้เราทำกิจกรรม(อย่าอยู่นิ่งเฉย) จะเป็นการดีหากเราทำสิ่งที่เคยเป็นความชำนาญพิเศษของเขาหรือหาทางดัดแปลงให้ดีขึ้นสำหรับเรา ทำตามแบบอย่างที่ดีที่เขาทิ้งไว้ให้แก่เรา

เห็นได้ชัดว่าในสมัยดาวิดธนูเป็นอาวุธสำหรับการสงคราม และให้ความหมายเป็นการสอนถึงการต่อสู้ด้านสงครามฝ่ายจิตวิญญาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ซึ่งใช้การอธิษฐานเป็นอาวุธ พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่าอาวุธที่ใช้ในสงครามไม่ใช่สิ่งที่เกี่ยวกับเนื้อหนัง

แต่เพราะว่าศาสตราวุธของเราไม่เป็นฝ่ายโลกีย์วิสัย แต่มีฤทธิ์เดชจากพระเจ้า อาจทำลายป้อมได้ (2 โครินธ์ 10:4) ด้วยเหตุนี้ธนูสามารถยิง ออกไปถูกศัตรูได้ในระยะไกล ไม่ใช่จากการต่อสู้ในระยะใกล้ชิดตัวถึงตัว ดังนั้นการอธิษฐานก็ทำงานในลักษณะเดียวกัน

ผมต้องการคิดว่าการอธิษฐานของเราเป็นอาวุธที่วิเศษที่สามารถมีผลต่อจิตวิญญาณของผู้คนที่อยู่ห่างไกล เราส่วนมากรู้ดีว่าสงครามฝ่ายจิตวิญญาณที่อยู่ใกล้ตัวต่อตัวเป็นอย่างไร เราเป็นพยานกับคนที่เรารักอย่างมากมาย เพราะเราปรารถนาที่จะให้เขารู้จักพระเยซูคริสต์ และสันติสุขในการติดตามพระองค์ และมั่นใจในการมีชีวิตนิรันดร์ เราต้องการหลีกเลี่ยงที่จะให้เขารู้จักความรักของพระเจ้าและ ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในชีวิตของเขา ซึ่งบางครั้งก่อนข้างเป็นการขัดเคืองใจให้เขา ทำให้บางคนไม่ค่อยพอใจในการเป็นพยานกับเขา เขาพูดว่า”หยุดเสียที!”

อย่ามายุ่งเรื่องของผม อย่ามาพูดกับผมเรื่องนี้อีกต่อไป เราไม่สามารถพูดกันในเรื่องศาสนาได้โดยไม่เกิดการโต้เถียงกันได้ ดังนั้นอย่ามาพูดกับผม” และดูเหมือนว่าความพยายามอย่างที่สุดของเราในการเป็นพยานได้ถูกปิดประตูในเวลาเช่นนั้นให้เรารู้ว่าพระเจ้าได้ให้อาวุธในการต่อสู้ในระยะไกล คือการอธิษฐาน

แทนที่เราจะต้องเผชิญหน้ากัน เราสามารถใช้การยิงด้วยธนูจากระยะไกล เขาจะเริ่มรับการถูกโจมตีแต่ไม่รู้ว่ามาจากไหน เขาจะเริ่มจะรู้สึกถึงความบาป เขาจะเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ “ทำไมผมจึงรู้สึกว่ามันไม่ดี ? ผมเคยทำแบบนั้นทุกครั้ง ผมรู้ว่ามันไม่ถูกต้อง แต่ทำไมผมรู้สึกแย่? พระวิญญาณบริสุทธิ์เริ่มทำงานในหัวใจของเขาโดยผ่านการอธิษฐานของเราซึ่งสามารถผูกมัดการทำงานของศัตรู โดยการอธิษฐานของเราสามารถเปิดจิตใจของเขาต่อสิ่งที่เป็วจิตวิญญาณของพระเจ้า และการอธิษฐานเป็นอาวุธฝ่ายจิตวิญญาณที่มีอำนาจมากในการนำคนอื่นให้เข้าสู่แสงสว่างและความรู้ความเข้าใจในพระเจ้าของเรา

มีสุภาพสตรีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่เมือง เซ็นหลุย รัฐมิสซูรี เป็นคริสเตียนที่ดิงาม สามีของเธอเป็นทนายความที่มีสติปัญญาดี สามีของเธอได้รับเลือกเข้าเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติและนั่งอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร เป็นปกตินิสัยของเธอที่จะพบกลุ่มสตรีเพื่ออธิษฐานและในเช้าของวันอังคารวันหนึ่งของเดือนมีนาคม เธอและเพื่อนๆ ตัดสินใจว่าจะ

อธิษฐาน เพื่อสามีของเธอทุกวันตอนเช้าเวลาสิบนาฬิกาให้สามีของเธอได้รับความรอด ถึงแม้ว่าสามีเธอจะเป็นคนที่
เฉลียวฉลาดมาก เขาสงสัยว่าพระเจ้ามีจริงหรือ และต่อต้านทุกครั้งเมื่อเธอพยายามเป็นพยานกับเขา

ดังนั้นทุกเช้าเธอและกลุ่มสตรีจะพบกันในตอนสิบโมง ยิ่งลูกศรตรงไปยังวอชิงตัน ดี.ซี. เขาทั้งหลายอธิษฐานขอให้พระเจ้า
เจ้าคริสต์ที่หัวใจของสามีของเธอ ให้สามีของเธอรู้สึกสำนึกว่าเขาจำเป็นต้องมีพระเจ้า ตอนนั้นการประชุมในสภา
ยุ่งมาก แต่เมื่อสิ้นสุดการประชุมในที่สุด เขากลับมาบ้านที่มีสตรี ในเช้าวันเสาร์สามีถามเธอว่า

พรุ่งนี้เธอจะไปโบสถ์หรือเปล่า” เธอตอบว่า “เอ..ถ้าคุณไม่ทำอะไร ฉันอยากจะไปโบสถ์” สามีพูดว่า “คุณจะทำอะไรใหม่
หากผมจะไปโบสถ์กับคุณ” เธอตกตะลึงมาก “ฉันยินดีเป็นอย่างมากถ้าคุณไปกับฉัน”

ดังนั้นเช้าวันรุ่งขึ้นเขาไปโบสถ์กับเธอ และเมื่อมีการเชิญให้รับเชื่อ(ในพระเยซู) สามีของเธอออกไปรับเชื่อ

เพียงวันนั้นเขาทั้งสองได้ร่วมกันสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ได้รวมเขาทั้งสองให้เป็นหนึ่งอย่างสมบูรณ์

ถึงแม้เขาจะมีชีวิตแต่งงานที่ดีมาก่อน โดยมองจากด้านอารมณ์ และร่างกาย แต่ยังขาดด้านจิตวิญญาณซึ่งตอนนี้ได้รับ
ครบบริบูรณ์แล้ว เวลานี้ไม่น่าเชื่อในสันติสุขและพระพรที่เขาทั้งสองได้รับร่วมกัน และท่านสมาชิกสภามีประสบการณ์
ซึ่งเต็มไปด้วยความปิติชื่นชมยินดีและสันติสุขอย่างเหลือล้น

ในขณะที่เขาทั้งสองสนทนากันเธอกล่าวว่า “ที่รัก เมื่อเดือนมีนาคมที่แล้วฉันได้ขอร้องให้กลุ่มสตรีในกลุ่มนักอธิษฐาน
ให้อธิษฐานร่วมกับฉันเพื่อคุณ ขอพระเจ้าทรงนำคุณให้มารับเชื่อในพระเยซูคริสต์” สามีถามว่า “คุณเริ่ม(อธิษฐานให้
ผม) เมื่อไร ” เธอตอบ “เออ เมื่อวันอังคารที่สองของเดือนมีนาคม ให้เรา เอาปฏิทินออกมาดูกันสิ เขาเปิดปฏิทินดูและ
พบวันเวลาที่แน่นอน สามีจึงสมุดบันทึก ประจำวันออกมาซึ่งเขาจดบันทึกไว้พร้อมกับพูดว่า “ผมอยากให้คุณเห็นว่า
ผมจดอะไรไว้ในเดือนมีนาคมวันที่ 12 ตอนเที่ยง” และที่นั่นเขาเขียนในสมุดจดบันทึก

ท่ามกลางระหว่างการณ์มากมายในรายการประชุมสภา มีข้อเขียนไว้ว่า “อย่างกระตือรือร้น, ผมมาถึงจิตสำนึก
อย่างน่าประหลาดใจว่าผมต้องการพระเจ้าในชีวิตของผม” ลูกศรแห่งการอธิษฐานเหล่านั้นพุ่งตรงไปยังเป้าหมาย
เหมือนกับดาวิดตัดสินใจทำคันทูและลูกศรเป็นงานหลักเพื่อประชาชนของอิสราเอล เราต้องทำธนูแห่งการอธิษฐาน
ให้เป็นหลักในชีวิตของเราเพื่อเราจะมีประสิทธิภาพในการทำสงครามฝ่ายวิญญาณซึ่งเราทุกคนกำลังประสบอยู่

เราทุกคนรู้ถึงความเจ็บปวดและการสูญเสียคนที่เรารักบางคนไป แต่แทนที่จะให้ความเศร้าโศกนั้นมาบังคับชีวิตเรา เรา
สามารถเปลี่ยนเหตุการณ์ร้ายนั้นให้เป็นประสบการณ์ที่ทำให้เราเติบโตขึ้นเมื่อเราออบไว้กับพระเจ้า มีคนหนึ่งชื่อว่า
อเล็กซานเดอร์ ครูเดน (Alexander Kruden) บางทีอาจจะไม่มีความหมายอะไรสำหรับคุณ อย่างไรก็ตาม ถ้าพูดว่า
สารานุกรม ครูเดนส์ “Kruden's Concordance” หลายคนคงงงกึ๊ระแล้วพูดว่า “ใช่ ผมใช้สารานุกรมของครูเดนส์
มีประโยชน์อย่างมากในการค้นหาข้อพระคัมภีร์ สิ่งทีหลายคนไม่รู้คือ Kruden's Concordance

กำเนิดจากประสบการณ์อันเศร้าโศกในชีวิตของคนชายผู้หนึ่ง เขาหลงรักสาวน้อยผู้หนึ่งแต่กลับถูกสลัดรักอย่างไม่ยุติ
แต่แทนที่เขาจะปิดกั้นตัวเองจากสิ่งรอบข้าง เศร้าโศกและคร่ำครวญ

เขาตัดสินใจว่าเขาจะอุทิศชีวิตของเขาทั้งหมดให้กับการจัดทำเรียงสารานุกรม

เพื่อให้ผู้คนสามารถหาข้อพระคัมภีร์ได้ง่ายขึ้น และสารานุกรม Kruden's ก็กำเนิดมาจากความเศร้าสลดนั่นเอง

เรื่องนี้จะเล่าถึงชายที่มีฐานะคนหนึ่งในเมืองเวนิส เขานั่งเฝ้าเครื่องสำอางชีวิตของเขาอยู่ในห้องวันแล้ววันเล่า เขาได้รับการยืนยันว่า ชีวิตนั้นไม่มีความหมายหรือมีจุดหมายอะไร ในที่สุดเขาสิ้นหวังในชีวิตจึงตัดสินใจจะฆ่าตัวตายในแม่น้ำเวนิส ในขณะที่เขากำลังจะจมน้ำตายมีเด็กชายเล็กๆคนหนึ่งเข้ามากระตุกที่ขาแกงของเขา แล้วขอเงินจากเขา เด็กเล็กพูดว่า “ครอบครัวของผมไม่ได้ทานข้าวมาสามวันแล้ว ! เราต่างก็หิวมาก ขอตั้งค์ผมหน่อยเถอะ? ผู้ชายคนนั้นเกิดความสงสัย เขาไม่เชื่อเรื่องที่เด็กชายคนนั้นเล่าให้ฟัง เขาจึงพูดว่า “พาฉันไปที่บ้านของเธอ” เด็กก็พาเขาไปพบกับครอบครัวของเขา ชายคนนั้นพบว่า เป็นความจริงที่พวกเขาไม่ได้กินข้าวมาหลายวันแล้ว ดังนั้นเขาจึงล้วงกระเป๋าหยิบเงินที่มีอยู่ให้พวกเขาทั้งหมด และเมื่อเขาได้เห็นความปิติยินดีของคนเหล่านี้ซึ่งมีเงินซื้ออาหารกิน เขาคิด “นี่แหละเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับชีวิตอยู่..! จากนั้นเขาใช้ชีวิตทั้งหมดของเขาช่วยเหลือคนยากจนในเมืองเวนิส

เป็นการง่ายมากที่จะปิดตัวเราเองและพูดว่า “โอ ชีวิตนี้ช่างไม่มีค่าสำหรับที่จะอยู่ต่อไป” ความเศร้าหรือการสูญเสียอาจทำให้เราแยกตัวเราออกเหมือนติดคูกอยู่ในความเศร้าสลด อำนาจของความเศร้าโศกอาจทำลายชีวิตของเราได้หรือเราอาจให้พระเจ้าใช้เป็นบันไดหินเพื่อก้าวไปสู่มิติใหม่ ชีวิตใหม่ ความชำนาญใหม่ ความสามารถใหม่ เราจะค้นพบว่าพระเจ้ามีสิ่งมากมายที่จะให้เรา ความตายของคนที่เรารักไม่ใช่สิ้นสุดเพียงแค่นั้น แต่เป็นเพียงการเลี้ยวบนถนนไปสู่เส้นทางสายใหม่ที่พระเจ้ามีไว้ให้แก่เรา เมื่อเรานำเวลาแห่งความเศร้าสลดมาใช้ให้เป็นโอกาสในการเรียนรู้เหมือนการใช้ธนู บอกไม่ได้เลยว่าพระเจ้าจะทำสิ่งมหัศจรรย์ขนาดไหน

สำหรับคนที่เรารัก ผู้ซึ่งมีความหมายอย่างมากต่อเราได้ถูกพรากไปในทันทีทันใดจากเรา ความเศร้าโศกอาจนำให้เราจบชีวิตหรือสามารถทำให้เราก้าวไปสู่ขอบฟ้าที่ใหญ่กว่า ทั้งหมดย่อมขึ้นอยู่กับคำตอบของของเรา ดาวิดได้แสดงให้เห็นถึงการตอบสนองที่ถูกต้อง พระเจ้าช่วยเราให้ตอบสนองในทางที่ถูกต้องเช่นเดียวกัน วันนี้คุณบางคนอาจตกอยู่ในหลุมหรือคุณบางคนอาจอยู่ในความเศร้าโศกมาเป็นเวลานาน ถึงเวลาแล้วอย่าอยู่นิ่งเฉยๆ ให้เรามาเรียนการใช้ธนูกันดีกว่า